

κλησίας ἡμῶν. Πρὸς τὸ πνεῦμα τῶν ἡμερῶν τούτων ἀνάλογον ὕλην παρέχει ἡμῖν σήμερον ἡ ἐν τῷ παρόντι φύλλῳ παρισταμένη ἐπιτυχὴς εἰκὼν ἐνὸς ἐκ τῶν ἀχράντων Παθῶν τοῦ Σωτῆρος· ἡ εἰκὼν παρουσιάζει ἡμᾶς εἰς τὸ πραιτώριον τοῦ Πιλάτου, ἐνθα ἀνακρίνεται ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀναβρασμοῦ τῆς μανίας τῶν Ἰουδαίων. κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰωσήπου ἦτο μέγα καὶ πολυτελὲς οἰκοδόμημα, τὸ ποτὲ παλάτιον τοῦ Ἡρώδου· πρὸ αὐτοῦ εὐρίσκεται τὸ βῆμα τοῦ Πιλάτου, ἐφ' οὗ ἀνέβαινε οὗτος, ὁσάκις ἐδίκασε τοὺς Ἰουδαίους. —

Ἦδη πρὸ πολλοῦ προηγῆθη ἡ ἐν Γεθσημανῇ ἀγωνία τοῦ Ἰησοῦ, ἐν τῇ βαθεΐᾳ νυκτὶ τῆς Πέμπτης ἐπηκολούθησεν ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα καὶ ἡ σύλληψις τοῦ Σωτῆρος, ἐν τῇ αὐτῇ νυκτὶ μετηνέχθη πρὸ τοῦ Ἄννα καὶ Καϊάφα, καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ταχέως συνήρχετο τὸ συνέδριον, ὅπως ἀποφασίσῃ περὶ τῆς τύχης τοῦ Ἰησοῦ. Τῆς πρωΐας ἤδη ὑποφωσκούσης, κατεδίκασαν Αὐτὸν εἰς θάνατον οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, ἀκολουθῶς δὲ ἀπήγαγον Αὐτὸν πρὸς Πιλάτον πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς θανατικῆς καταδίκης.

Ἐν τῇ ἀνακρίσει διαβλέπει εὐθὺς ὁ Πιλάτος τὴν μοχθηρίαν τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς ἔχει τὴν ἀκράδαντον πεποίθησιν περὶ τοῦ ἀβασίμου πάσης κατηγορίας, καὶ καταβάλλει πάντα τὰ δυνατὰ μέσα πρὸς ἀποφυγὴν τῆς θανατικῆς καταδίκης· ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Ἰησοῦ ἀπέναντι τῶν θανασίμων ἐχθρῶν καὶ τὸ ἡθικὸν μεγαλεῖον Αὐτοῦ συνέκλιναν τὸν Πιλάτον, ἡ πεποίθησις δὲ αὐτοῦ περὶ τῆς ἀδωότητος τοῦ Ἰησοῦ καθίστα δυσχερὴ τὴν θέσιν τοῦ ἡγεμόνος, ὅστις ἤδη ἐξήτει ἀφορμὴν, ὅπως ἀπαλλαγῇ τῆς ἀμνηστίας· τὴν ἀφορμὴν ταύτην ἐχορήγησε τῷ Πιλάτῳ τὸ ὄνομα Γαλιλαῖος· ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅπως ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τοῦ βάρους πάσης εὐθύνης, παραπέμπει τὸν Γαλιλαῖον πρὸς τὸν τετράρχην τῆς Γαλιλαίας, Ἡρώδην τὸν Ἀντίπαν, ἐνεκα τῶν ἐορτῶν διατρίβοντα κατὰ συγκυρίαν ἐν Ἱερουσαλὴμ. Ἀλλὰ πᾶσα ὑπεκφυγὴ ἀπέβη ματαία· τὰ στίφη ἐπιστρέψαντα ἄπρακτα ἀπὸ τοῦ Ἡρώδου, ἀπαιτοῦσιν ἐπιμόνως παρὰ τοῦ Πιλάτου τὴν καταδικὴν τοῦ Ἰησοῦ. Μάτην ἐπαναλαμβάνει οὗτος, ὅτι οὐδεμίαν ἐνοχὴν εὐρίσκει ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ, μάτην ὑπενθυμίζει αὐτοῦς, ὅτι καὶ ὁ Ἡρώδης ἀδφον Αὐτὸν ἐκήρυξε· βλέπων ὅτι ταῦτα εἰς οὐδὲν ὠφελοῦσι, μᾶλλον δὲ θόρυβος γίνεται, προτείνει αὐτοῖς κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν συνήθειαν, ἵνα κατὰ τὴν ἐορτὴν ἀπολύῃ δέσμιόν τινα, τὴν ἐκλογὴν μεταξὺ τοῦ Ἰησοῦ ἀφ' ἐνὸς καὶ τοῦ Βαραββᾶ ἀφ' ἑτέρου, διαβοήτου κακούργου τῆς χώρας ἐκείνης. Καὶ ἡ ἀπόπειρα αὕτη ἐματαιώθη· ἀρχιερεῖς καὶ λαὸς ἐμμανεῖς ἀπαιτοῦσι τὴν ἀπόλυσιν τοῦ Βαραββᾶ καὶ τὸν θάνατον τοῦ Μεσσίου, βραδύνοντα δὲ τὸν Πιλάτον, κηρύττουσιν οὗτοι ἐχθρὸν τοῦ Καίσαρος. Ἐκ

φόβου πρὸ τοῦ Ῥωμαίου Αὐτοκράτορος ὑποκύπτει ἐπὶ τέλους ὁ ἡγεμὼν, ὁ Βαραββᾶς ἀπελύθη, ὁ Ἰησοῦς ὡς βασιλεὺς οὐρανοῦ καὶ γῆς φέρων ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἀκάνθινον στέφανον, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν δεδεμένος τὰς χεῖρας ἐμφανίζεται ἀφωνος πρὸ τοῦ βήματος, οἱ δὲ Ἰουδαῖοι κρᾶζουσι περίξ «ἄρον, ἄρον, σταύρωσον Αὐτόν»! Αὕτη ἐστὶν ἡ σκηνή, ἣν παρίστησιν ἡμῖν ἡ ρηθεῖσα εἰκὼν· ἐκ δεξιῶν τοῦ Κυρίου βλέπομεν ἐλευθερούμενον τὸν Βαραββᾶν, ἀνάραστον ἐν μέσῳ τῶν ἀλαλαγμῶν τοῦ λαοῦ, σύμβολον τῆς ἐλευθερώσεως τῆς ἀνθρωπότητος ἐκ τῶν δεσμῶν τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου· ἐτέρωθεν τὸν Πιλάτον ἐπὶ τοῦ βήματος, ζητοῦντα ὅπως κινήσῃ τὸν οἶκτον τῶν Ἰουδαίων διὰ τῶν λέξεων «ἴδε ὁ ἀνθρωπος», περίξ δὲ τοῦ βήματος τὸν ἐμμανῆ λαὸν κρᾶζοντα σταυρωθῆτω. Οὕτως ἔχοντα τὸν Ἰησοῦν παραδίδωσιν ὁ Πιλάτος εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ἰουδαίων· καὶ ἐκεῖνος μὲν διέπραξεν ἄδικον φόνον κατὰ ἀδφου, οὗτοι δὲ ἠγοσιούργησαν κατὰ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Μικρὸν λοιπὸν ἔτι καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐκρέματο ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, οἱ μαθηταὶ προδίδουσιν Αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας τῶν σταυρωτῶν, ἀρνοῦνται, σκανδαλίζονται καὶ ἐγκαταλείπουσιν, ἅπαν δὲ τὸ ἔργον τοῦ Ἰησοῦ, ὅπερ ἤρξατο ἐν τῷ σπηλαίῳ τῆς Βηθλέεμ καὶ ἐπερατώθη ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ ἐπρεπε κατὰ τοὺς φυσικοὺς νόμους συμφώνως πρὸς τὸ εὐτελὲς καὶ ἀσήμαντον τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ τέλους αὐτοῦ νὰ ὑποστῇ τὴν τύχην τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, καὶ νὰ καταπνιγῇ ἐπὶ τέλους ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς γῆς, ἐν ἣ ἐγεννήθη. Ἐκεῖνος μὲν σταυροῦται ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ, οἱ μαθηταὶ Αὐτοῦ ἀνευ δυνάμεως, ἀνευ

ΒΙΝΔΧΩΡΣΤ.

ὅπλων, ἀνευ ἀνθρωπίνης σοφίας, πανταχόθεν καταδιώκονται, ἐθνικοὶ δὲ καὶ Ἰουδαῖοι, σοφοὶ καὶ ἰσχυροὶ τῆς γῆς χεῖρας βοηθείας ἀλλήλοις ὀρέξαντες, συνωμοτοῦσι κατ' αὐτῶν, καὶ τὰ πάντα προαναγγέλλουσι ταχέϊαν τὴν ἐξόντωσιν τῆς νέας θρησκείας· διωγμοὶ διωγμοὺς διαδέχονται, καὶ ἡ γῆ θέατρον μαρτυρίων ἐγένετο· οἱ λέοντες τῶν ἀμφιθεάτρων ἐχορτάσθησαν, οἱ ἰχθῦς τῶν ποταμῶν ἐπαχύνθησαν, οἱ ποταμοὶ ἐβάφησαν, καὶ ἔβαπτον καὶ αὐτοὶ τὸν λευκὸν ἀφρόν τῶν θαλασσίων κυμάτων· οἱ Καίσαρες ἐν τῇ Ῥωμῇ καὶ οἱ ἄρχοντες ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις, τὰ ὄρνεα ἐπὶ τῶν θαλασσῶν καὶ οἱ γῦπες ἐπὶ τῶν ἐρήμων ἡμιλλῶντο κατὰ τὴν ὠμότητα. Ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ συσσωρευθῇ σήμερον τὸ ἅγιον αἷμα ἡ τὰ ἱερὰ ὅσα τῶν φονευθέντων μαρτύρων, ποταμοὶ αἱμάτων θὰ ἐξέβλυζον ἐκ τῆς γῆς καὶ λόφοι ὀστέων ἐπὶ γῆς θὰ ἐνεφανίζοντο. Καὶ ὅμως τί πάντα ταῦτα κατάρθωσαν; ἓνα αἰῶνα μετὰ Χριστὸν ἐχριστιανίσθη ὁ κόσμος, καὶ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς μετεβλήθη. Τερτυλλιανὸς δέ, σπουδαῖος Ἀπολογητὴς τοῦ χριστιανισμοῦ, εἰς τὸ θαῦμα τοῦτο ἐκπληκτικὸς ἀτενίζων, δὲν ὑπάρχει, ἔλεγεν ἐνθουσιῶν, γωνία γῆς, ὅπου δὲν ἰδρῶδη καὶ